

Skrze zranitelnost se můžu přiblížit druhým

„Umělecká dokumentace, kterou vytvářím pomocí kreseb, fotografií a objektů, zachycuje tělesnou zkušenost spojenou s ‚léčením‘. K tělu přistupuji jako k ‚archivu‘, jakkoli je provizorní a neucelený, a ten využívám jako součást assembláže,“ popisuje Kristina Láníková svůj přístup v autorské knize *Léčení* (NAVU 2024). Stejně přistoupila i k této výstavě.

Osobní zkušenost zde Láníková převádí do obecnější roviny – zkoumání tělesnosti a zdraví/nemoci jako normativity, sociálně konstruované a reprodukované společenským řádem. Současně vychází z obecně sdíleného pocitu vyčerpání a únavy ze života v individualizovaném kapitalismu zaměřeném na úspěch

a výkon. V její práci se propojují dva světy, jejichž blízkost vytváří napětí: jednak osobní prožitek, intimita a stopy či otisky vlastní paměti a historie, které skrze svou fragmentární reprezentaci a zaměření na detail souvisí s nevyřčeností; jednak odosobnění, distance a pohled zvnějšku, zviditelňující mocenské mechanismy diagnostiky a kontroly.

I proto pro popis toho, co dělá, autorka volí termín umělecká dokumentace. Tím se označuje záznam o stavu v určitém čase, poukazující na procesualnost, popřípadě na dlouhodobý či nekončící průběh. Ten zde není jen metaforou léčení, ale popisuje i princip autorčiny práce. Jednotlivé výpovědi a fragmenty, které pocházejí nejen

z farmaceutického, marketingového a kosmetického průmyslu, se přes sebe vrství, variují a nabývají v různorodých kombinacích nových významů. Tento konceptuální přístup probíhá víceméně spontánně a organicky. Vzniklé série, na nichž autorka pracovala mnoho let, zahrnují většinou ne desítky, ale stovky variací – vystaveny jsou „výběry výběrů výběrů...“. Zaměření na proces zde proto neobsahuje dimenzi vývoje, jak ho prezentuje neoliberalní rétorika hovořící o nekonečných možnostech, neustálých změnách a „vylepšení“ sebe sama. Oproti tomu v pozadí přístupu Láníkové jde o to, jak nakládat s určitým omezením, jak být spolu, jak si být blíž.

Marianna Placáková

Through Vulnerability I Can Reach Out to Others

“The artistic documentation that I create using drawings, photographs and objects captures the physical experience associated with ‘healing’. I approach the body as an ‘archive’, however provisional and disjointed it may be, and I use it as part of an assemblage,” Kristina Láníková describes her approach in her book *Healing* (Publishing House of the Academy of Fine Arts – NAVU 2024). She has taken the same approach to this exhibition.

Here Láníková takes her personal experience to a more general level, exploring corporeality and health/disease as the normativity which is socially constructed and reproduced by the social order. At the same time, she draws on a commonly shared sense of exhaustion and fatigue from living in an individualized capitalism focused

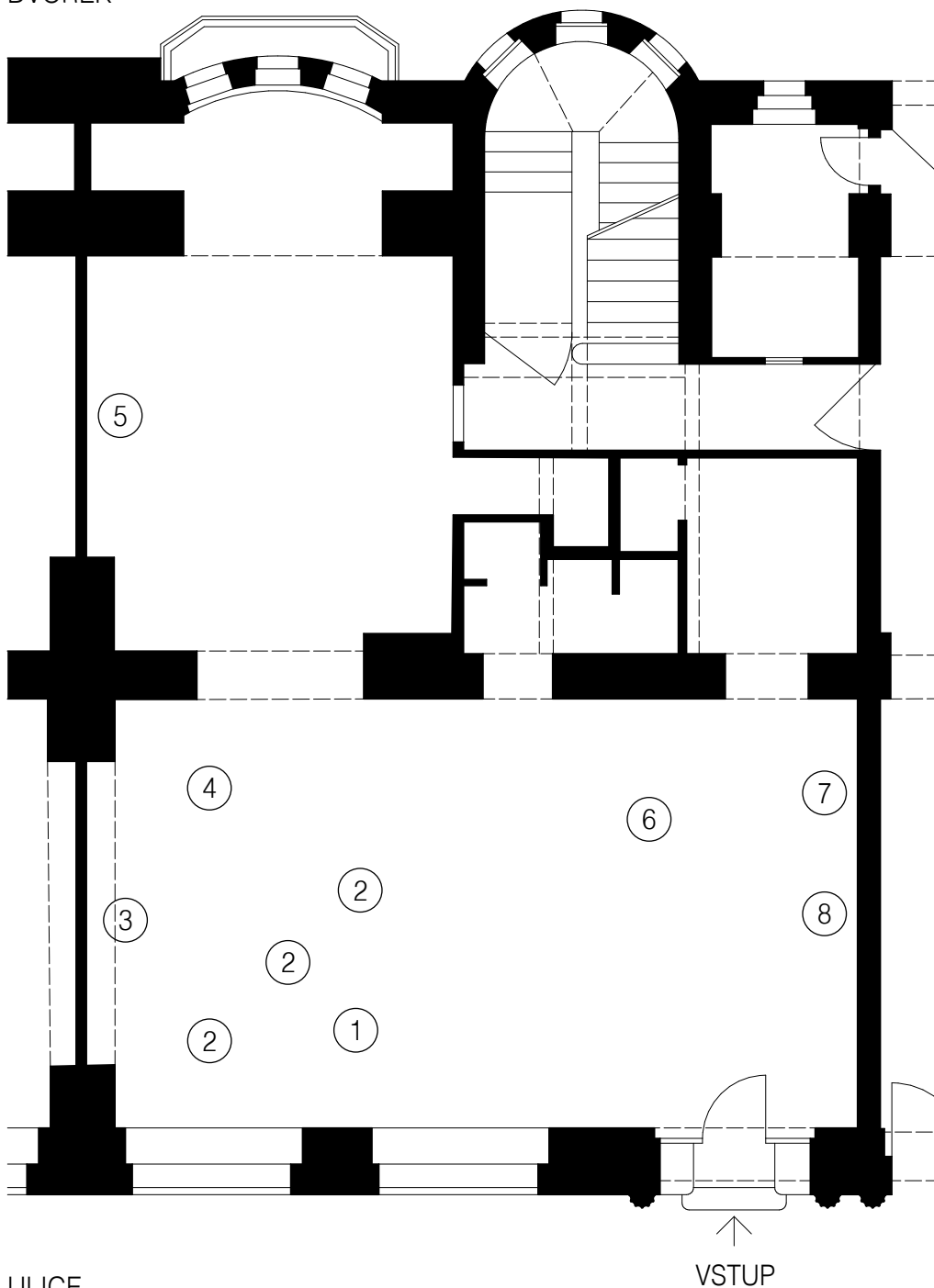
on success and performance. Her work combines two worlds whose proximity creates tension: on the one hand, personal experience, intimacy and traces or imprints of one’s own memory and history, which through their fragmented representation and focus on detail are related to the unspoken; on the other hand, depersonalization, distance and the view from the outside, making visible the power mechanisms of diagnosis and control.

That is why the artist chooses the term artistic documentation to describe what she does. This is used to refer to a record of a state at a certain time, pointing to a process or, as the case may be, a long-term or never-ending course. It is not only a metaphor for medical care, but also describes the principle of the artist’s work. The individual statements and fragments,

which come mainly from pharmaceutical, marketing and cosmetics industries, are layered over each other, vary and take on new meanings in different combinations. This conceptual approach takes place more or less spontaneously and organically. The resulting series, which Láníková has generated for many years, usually include a few dozens or even hundreds of variations – they are “selections of selections of selections...”. The focus on process here does not mean the development as presented by the neoliberal discourse that speaks of infinite possibilities, constant change and “improvement” of the self. Láníková’s approach is based on how to deal with a certain limitation, how to be together, how to become closer to each other.

Marianna Placáková

DVOREK

ULICE

VSTUP

- 1 *Obaly od psychofarmak*, 2019–2020, objekt z matového skla
- 2 *Záznamy v tělové barvě I, IV, V*, 2024–2025, zavěšené objekty, odřezky kůže, bandáž ad.
- 3 *Běžové kresby*, 2024, asambláž, papír, tužka, odřezky kůže, náplasti, suchý zip
- 4 *Soubor omluv*, 2025, objekt, balení visaček s nápisy
- 5 *Obkreslování odřezků kůže*, video, 11:33 min
- 6 *Štafety*, 2025, objekty, odřezky kůže, bandáž
- 7 *Bez názvu*, 2020, video
- 8 *Ruce s visačkami*, 2024, sprej na digitální fotografii, papír, tisk